

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani, 14. prosinca 1887.

List 2.

Pogled v leto 1887.

Sv. Pavel nas opominja, da trezno, pravično in bogaboječe živimo na tem svetu in tako pričakujemo častitljivega in velikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa, kateri je dal sebe za nas. (Tit. 2.) Koliko lét imamo še do tega Gospodovega prihoda? Kdo to vé? Sej še tega ne vemo, kaj nam prinese nastopno leto. Vse to je zaklenjeno v skrivnosti. Vender pa človek le rad preiskuje in prevdarja, kaj utegne priti. Kako se nekteri trudijo, da bi Bogú, bi djal, pod perste gledali, kakošno vreme bo v prihodnje ta ali ta mesec? Odprimo še mi nekatere predale novega leta in poglejmo, če v njih kaj koristnega najdemo za prihodnje.

1. Ako v duhu pogledam v novo leto, se mi na prvo odpré imeniten zlat predal, in kaj vidim v njem? Ne ustrašite se, pa tudi ne čudite se, zakaj v tem predalu vidim križ, pa spet križ. Gotovo je, da naš délež v prihodnjem letu ne bode brez križa, in gotovo ne le eden, ampak več križev, če morebiti ne še tudi veliko križev nas čaka. Pa rekel sem: ne ustrašimo se; zakaj če jih bomo radi nosili, bodo za nas lahki, če neradi, bojo pa težki.

Križa se ne ustrašimo, zakaj križ je naj pomenljive, naj častitljive, naj tolažljive, naj svetejše znamuje. Križ je podoba naše vere, našega upanja, naše ljubezni. Križ je podoba Jezusa Kristusa, ki je na križu za naše zveličanje umerl; znamuje je našega odrešenja, pa tudi naše časti, ker je Sin B. na križu umerl. Križ je tudi naš nauk in poklic, ker zapoved imamo za Kristusom hoditi in križ za njim nositi. Križ pomenj za nas poslednjič zmago, ker če znamo križ prav nositi, bomo dosegli krono življenja. Križ namreč nam je toliko, kakor terpljenje, kakor vojska, in če bo ta dobro dokončana, bomo obhajali zmago v nebesih.

Kristjan, kateri ne zna nositi križa, je nad križem nejevoljen, se ga boji, iše ga odvreči, po vsaki ceni se ga hoče znebiti, če tudi to velikrat celo ni mogoče. Zato se sovražnik križa začne jeziti, divjati, celo preklinjati, ter si kdo vé koliko novih križev nakoplje, in eden nar hujših novih križev je pa gréh, ki si ga z nejevoljo in jezo na vest nakoplje. Terpljenje je velika skrivnost. Bernardika v Lurdu, ki je toliko ljudem zdravje pridobila s čudežnim studencem, — ona vender ni hotla prositi sebi zdravja in je rajše vsa polna rán umerla

pozneje? Terpljenje ali križ je tedaj skrivnost, ki jo malokdo vé prav ceniti.

Bodimo torej prijatelji in ne nasprotniki križa v novem letu in povsod si zapisujemo znamuje sv. križa. Zapiši si križ na čelo, na usta in na serce zvečer predno zaspiš, in zjutraj ko se zbudiš. Zapiši si križ na jéd, ki jo vživaš; na delo, ki ga delaš. Kadar te skušnjava moti, odženi jo s križem; kadar te hudobnež v greh vabi, ostraši ga s križem. Sej zato križe povsod vidiš, po cerkvah, po zvonikih in mnogih poslopjih, na pokopališčih itd.; ob cestah in tudi na mostovih veliko križev vidiš, čeravno so jih slaboverci ali brezvérci že veliko odpravili, posebno po sobah, mostovih in nekterih pobišjih... Kdo se boji križa? Hudobni duh in hudoben človek. Kdo je pa prijatelj križa? kdor je dobro vterjen v veri; kdor je hvaležen Jezusu za odrešenje, in kaor je v milosti božji.

Trije naši narhujši sovražniki so: greh, smert in pekel. Te tri sovražnike je Jezus na križu premagal; tedaj je križ res kaj dobrega. On je umerl namesto nas križu, in ker je bil Jagnje Božje, brez greha, je njegova smert greh premagala. Kristus je bil povzdignjen na križ, in poglavar tega sveta, ki je po prvem grehu imel gospostvo na zemlji, je bil izpahnen. Kaj nam more še satan škodvati, ako se križa oklenemo in križanemu Jezusu zvesti ostanemo? — Sin Božji je premagal smert, trojno smert: večno smert, ki je pogubljenje; telesno smert, in duhovno smert. Za večno smert je sam v našem imenu na križu pokoro storil; telesni smerti je uzal zelo, to je, svojim pravim služabnikom je zaterl strah pred smertjo s podeljenjem ss. zakramentov in z gotovostjo, da jih po smerti v nebesa sprejme in vsega terpljenja reši. Rešil nas je duhovne smerti, kar se ponavlja pri vsaki spovedi, kadar je človek povzdignjen iz brezna kacih smertnih grehov in se mu poverne podoba ter zadobi v novič detinstvo Božje. — Mi pa moramo svoje lastno odrešenje doverševati s tem, da si vse prizadevamo, da tudi od svoje strani premagujemo in premagamo greh, satana in smert. Kako naj se to godí, to nas učí sv. evangelij, katekizem, vsaka pridiga in keršanski nauk.

Vse to nas učí, koliko ceno ima križ, kako nam ga je častiti in spoštovati.

V Kočinčini so pred kaj časom pogani vjeli 32 katehistov ali učenikov keršanskega nauka in peljali jih v hišo, ki je imela 2 izhoda; eden teh izhodov je

je imenoval vrata življenja, eden pa vrata smerti. Kdor je šel skozi prve, je bil rešen, toda na pragu vrat je ležal križ in vsaki, ki je prestopil ta prag, je moral križ pohoditi in veljal je od tistega časa za odpadnika od vere. Pred drugimi — mertvaškimi vrati pa so stali rabeljski hlapci in popadli so vsacega, ki si je izvolil vrata smerti, to je, ki ni hotel križa potepati, ter vere zatajiti in odpasti. In koliko, mislite, jih je izvolilo vrata življenja ter so križ pohodili, da bi si življenje oteli? Poslušajte in občudujte serčnost teh vérnikov. Samo 2 sta postala izdajavca, vseh drugih 30 pa mučenikov, maternikov. Komu, mislite, gre spoštovanje in čast, dvema strahljivcema ali 30 verskim junakom? Celo poganski rabeljni so zaničevali in zasramovali ona 2 odpadnika in izdajavca. In kateri izmed 32 so rešili svoje življenje? Gotovo oni 30teri mučenci za Jezusa in njegovo sv. vero, zakaj Jezus pravi: „Kdor si hoče življenje ohraniti (namreč, z zatajenjem svoje vere), ta ga bo zgubil, kdor bo pa življenje zavolj mene zgubil, ta ga bo zopet našel.“ Poprašujmo pa se z vsi resnico: ktere vrata bi bili mi izvolili? Morebiti smo že velikrat v življenju stopili skozi take „vrata življenja,“ ki so pa smertne vrata; vendar upam, da izmed čitateljev bi jih večina danes izvolila „vrata smerti,“ ko bi na to prišlo. Postavimo pa vso Ljubljano s svojimi 27 tisuči prebivalcev, ko bi poganski sovražniki mesto v oblast dobili in zahtevali taki odpad: ali bi jih ne zatajilo mnogo premnogo svojo vero, katero že zdaj malo ali pa nič ne spolnujejo? K temu pa, ali ne pohodi križa preklinjanje, kriva prisega, vsako nečisto djanje, pijančevanje? Ali ne pohodiš križa, če opustiš velikonočno obhajilo, sv. mašo ob nedeljah, če post prelomiš? Ali ni sovraštvo in maševanje nad bližnjim sulica v Jezusovo presv. Serce! Ali ni tatvina in velika krivica udarec v Jezusovo najsv. obličje?.. Ako smo dosti serčni, da bi v novem letu vere ne zatajali v kaki nevarnosti; bodimo tudi tako serčni, da ne bomo s svojim življenjem postali odpadniki od sv. vere.

Ta nauk bodi posnet iz prvega predala zdaj začetega novega leta; ako bo po sreči, bomo prihodnjič še par drugih predalov odperli in odgernili.

(Konec nasl.)

Kako se je bil Herodež ukanil?

Herodež bil je neusmiljen trinog, ker je dal nedolžne otročiče o času Jezusovega rojstva pomoriti. V njegovi zaverženi duši je odsevalo pregrešno življenje ajdovstva in ostudnost tedanjega judovskega ljudstva. Tega kneza si je knez pekla izvolil, da naj rogovili zoper Božje usmiljenje, zoper odrešenje; mislil je ugasiti življenje ubeškemu Detetu. Satan je porabil željo gospodovanja, katero je gojil Herodež, ter ga je podpihal, da je dal nedolžne otročiče pomoriti. Modri so bili sprejeti s hinavsko prijaznostjo; iz svetopisemskih bukev dal je poiskati, kje bi imel biti rojstni kraj Jezusov; ker pa onim bukvam Herod ni vérjel, rekel je Modrim, naj ga poiščejo in naj mu pridejo povedat, da bo tudi on — potuhujeni morivec — ga šel molit. Modre je pa angelj odvernili, da tega niso storili in so se podali iz Betlehema naravnost v svoje kraje. Nekoliko dni potem slišalo se je grozno žalovanje okoli Betlehema zaradi umorjenih nedolžnih otročičev. Takega grozovitega klanja ni bilo nikdar poprej, kakor tudi pozneje ne. Nekaj tisočev nedolžnih stvari je barvalo meče grozovitih herodeževcev. Koliko mater je tugovalo po svojih otrocih! Koliko tisočev je klicalo maščevanje iz neba na grozovitega Heroda.

Kaj pa je lucifer dosegel s tem? vpraša „Sendbote.“ Bog je obraul življenje svojega Sina, ker je angelja poslal k Jožefu in mu ukazal bežati.

Novica o grozni moriji se je s časom raznesla po sosednjih deželah in tako se je razširila novica o rojstvu Odršenikovem in mnoge opozorila na prihod Zveličarja.

Čez 30 lét, ko je ono Dete iz Betlehema kot učenik stopilo med svet, se je še marsikdo spominjal onih žalostnih dni in spoznali so Jezusa, Sina Davidovega. Veliko duš je tedaj v njega verovalo. Peklenski naklep se je toraj ponesrečil. Duše umorjenih šle so pred nebesa in so tam prosile za spreobrnjenje starišev in jim izprosile milost in pravo spoznanje.

Učimo se toraj tudi današnji dan popolno zaupanje imeti v previdnost Božjo.

Bog pusti naklepe hudobnih ljudi le toliko spolniti se, naj si bodo še tako zvit, da ž njimi cele narode ali posamezne ljudi spokorí, ali pa da jim dá priložnost s poterpežljivostjo in vdanostjo v voljo Božjo postati bolj popolni in Bogu podobni.

Terpljenje, pa zasramovanje in obrekovanje hudobnih ljudi je pravim kristjanom prilika zaslužnja, ako to voljno sprejmejo, molijo za svoje sovražnike, skažejo Kristusu svojo zvesto nepremagljivo ljubezen do Njega.

Bodimo toraj terdni v zaupanju v Gospoda; on obrača vse reči svojim v korist in večno zveličanje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Čujte, kaj dela žganje!*) Te dni nam je pripovedoval poštenjak z dežele blizu Ljubljane to-le:

Naš gospod ljudem prigovarjajo, naj bi se zapisovali v družbo treznosti; pa to bo težko šlo, ker ljudje so že preveč razvajeni in tudi z žganjem ceneje izhajajo. Namesto kosila (kosilca) zjutraj jim dajejo žganja, s tem se malo omračijo in so zadovoljni, in to je dosti bolj — kup, kakor da bi jim gorkih jedí kuhali itd...

V katerih krajih so ljudje tako vertoglati in kratke pameti, naj poslušajo, kaj so si nakopali kmetje in posestniki v Galiciji, v našem cesarstvu, kjer so pred več leti začeli žganje piti!

Judje tam gori so že skor vso Galicijo spravili v svojo oblast: nekako tri četertine vsega ondotnega zemljišča imajo judje v pesti, piše „Slovenec.“ Tega je kriv „šnops.“ Kako to?...

Nekdo, ki ondotne okoliščine pozná, to silno nesrečo tako-le popisuje:

Priprost jud pride v kerščansko vás. Nima družega kot mavho čez ramo in par goldinarjev v žepu. Najme si žganjarijo. Lahkomiselni kmet gre pokušat, kaj da točí ta kramar, gre zopet in zopet — judu nosi svoje krajcarje. Denarja zmanjka; toda jud dá žganja tudi za vse drugo, kar ima kaj veljave. Kmet prinese malo žifa in dobí za žito šnopsa. Prinese kokoš — tudi ta je judu všeč. Za kokošjo pride na versto téle, za teletom krava — vse za šnops! Jud svojo „páljenko“ le ponuja in ponuja, kmet pa pije in pije — na krédo. Jud tirja — kmet mu zastavi žetev na njivi. Pride jesen, namesto kmeta žanje jud! Čez zimo kmet nima živeža za družino; o, jud kaj rad postreže, dá mu rad vsega; toda zastaviti mora njivo... Ubogi kristjan — zdaj te ima — si že zgubljen! Plačati ne more, jud mu vzame njivo, kmalo potem hišo — vse posestvo kmetovo pride v judovske roke. A jud je usmiljen (reci: zvit in prekanjen), pustí ga na zemljišču — kmet pa je zdaj terpin, na beraški palici, kmet je postal terpin in judov tlačan, za juda se posti in strada (z ženo in otroci

vred) — vse premetemu judu v korist! Tako nekako se povsod godí, kjer se naseli jud: iz berača hebrejca postane lastnik, gospod; iz lastnika kmeta pa berač! Gorjé toraj tudi našemu slovenskemu ljudstvu, ako se šnopsa navadi: izžulili ga bodo do kosti in kože nekeršeni ali pa keršeni judje!

Carigrad, 18. grud. 1856. Prejel sem po gosp. Mayer-u 58 gl., ki ste mi jih poslali, gospod. Prav serčna zahvala, ko skerbite za nas, in za toliko dobroto, ki jo skazujete naši občini. Vošim Vam (dobrotnikom) vesele božične praznike. in naznanjam, da gerški (razkolni) mašnik, ki sem Vam govoril o njem v zadnjem pismu, bode dopuščen k edinosti sv. Cerkve prihodnjo sredo, praznik sv. Josafat-a, škofa in mučenca greškega obreda. Prosite Gospoda, da ga poterdi v katoliški véri...

Polikarp Anastasiadis, arhimandrit.

Iz Amerike. (*Nota maša v Kranju ameriškem.*)
St. John's Abbey, 8. grudna 1856.

Preljuba moja mati!

Pri nas imamo zdaj precej terdo zimo, ali snega ne veliko. Pervi sneg je padel 16. listopada. Novic ni prav posebno veliko tu pri nas. Le eno, preljuba mati, Vam hočem omeniti, ktere nikdar ne bom pozabil. Slovesnost, kakor je dozdej, tukajšni Kranjci, kakor pravijo, še niso imeli, praznovali smo tukaj v četrtek, 28. okt., na mojega godú dan. Kaj mislite, kaj je bilo to? Čast. gosp. Ciril Zupan O. S. B., naš rojak, peli so svojo novo mašo tukaj med Kranjci. V resnici, srečnega se štejem, da sem bil tudi jaz navzoč pri tej slovesnosti. Veselje, ki smo ga imeli, je skoraj nepopisljivo. O, kako so bili Kranjci veseli, ko vidijo prvič novomašnika — Kranjca med seboj. Tudi jaz, kot Kranjec, sem bil povabljen k tej slovesnosti in reči moram, jako sem bil ginjen. Zdelo se mi je, kakor bi bil na Kranjskem na kaki novi maši. —

Vas, kjer so gospod Ciril peli svojo novo mašo, je oddaljena kakih 16 angleških milj od našega samostana; in cerkev je posvečena sv. Antonu Padovanskemu. V tej vasi naseljeni so večinoma Kranjci, je kakih 30 družin. Tukaj namreč štejejo le po družinah. Imenuje se pa: Krain (Kraintown.) Ime so ji dali namreč Kranjci, naselivši se tukaj. Nekaj jih je, ki so že 18—20 let tukaj v Ameriki.

Ali vernimo pa se zopet k novi maši! Čast. g. Ciril so, kakor povsod tako tudi posebno pri Kranjcih, zelo priljubljen mož. Vsak, ki jih pozná, jih mora spoštovati in ljubiti. Zato so jim pa Kranjci svojo cerkev tudi kaj dobro okinčali in olepšali. Kar je bilo tu slovenskih benediktincev navzočih, bili so ti-le: Čast. dr. Bernard Ločnikar, čast. Jernej Rajgelj, ki so bili pred 3 leti na Kranjskem, čast. Vincencij Šifrar, in jaz. Od nemških duhovnov je bil samo jeden, tudi iz našega samostana. Slovesnost se je pričela še-le okoli polinajstih, kajti čakati smo morali, da so se vsi ljudje sošli. Prec po evangeliju je bila nemška pridiga, ali po tej stopijo pred altar č. g. Bernard O. S. B., duhovni pastir, v Št. Pavlu, in pridigajo slovensko, prva slovenska pridiga, ki sem jo slišal v Ameriki. Ginjen sem bil do solz; govorili so skoraj $\frac{3}{4}$ ure. O, preljuba moja mati, Vi ne veste, kako mi je bilo pri sercu med to pridigo, ko po treh letih zopet slišim božjo besedo oznanovati v maternem jeziku. Mislim sem tudi na Vas, ko so g. Bernard rekli, da se je zdaj izpolnila priserčna želja staršev gosp. Cirila. — Petje, se vé da, smo imeli vse slovensko, dopoldan pri sv. maši in popoldan ob treh pri pétih lavretanskih litanijah z blagoslovom. To Vam je bila redka slovesnost, pravim.

Preljuba moja mati, jako sem se bil razveselil, ko so mi vis. čast. g. Severin Gross povedali, da so z Vami govorili, in mi pripovedovali od bele Ljubljane. Sam Bog vé, če jo bom še kdaj videl?... Učiti se imam zelo veliko letos. Indijansko bi se rad učil, pa mi le časa primanjkuje. Prosim, odpišite mi kmalo. Vošim Vam vesele Božične praznike in tudi veselo novo leto. Prihodnjič kaj več, ako je volja Božja...

Vaš hvaležni sin S. L. O. S. B.

Govor milgsp. prelata dr. A. Čebaška pri veselici katol. rokod. pomočnikov novega leta večer 1887.

(Konec.)

Bog blagoslovi pošteno rokodelstvo!

Rekel sem, da se hočemo ozreti tudi v prihodnje leto. Smelo sicer porečete: Lahko je popisovati pretečeno, kar namreč vidimo in uživamo. Kaj pa prinese prihodnjost? kaj če biti bodoče leto? Ne prederzmem se, za prihodnjost napovedovati srečo ali nesrečo, da ne ostanem na cedilu, kakor vlanski preroki s svojim strašilnim gorjé, ki je bil prazen bav, bav; še manj si upam srečo napovedovati pri sedanjem temno-oblačnem političnem obnebj, o katerem se mora vsakteri bati hude nevihte. Kaj pa da prinese prihodnje leto, je skrito človeški modrosti, in je znano le Njemu, ki piše večno pratiko, ki pa tega ne razodeva človeškim otrokom razun iz viših namenov, nikdar pa ne, da bi vstregel njihovi radovednosti. Vendar smemo o tem vprašanji omeniti nektera načela in vodila, in sicer:

I. Tisti nebeški Oče, ki nas je preteklo leto ohranil in oblagodaryl, je še ravno tako mogočen in dobrotljiv, ter hoče tudi v prihodnjem leto skerbeti za vse stvari, za čerčiča in človeka, katerega je za-se vstvaril, da smemo zaupljivo reči: Še živi stari Bog, v Njegovih rokah smo vsi, naša sreča in nesreča, naše življenje in naša smert, da smemo svesto reči s „psalmistom“: Gospod me vodi, in nič mi ne bo manjkalo; na kraj paše me je postavil, k poživljajoči vodi me je pripeljal; — ako ravno bi hodil po smertni senci, se ne bom bal hudega, ker je On z menoj.“ — Od strani nebeškega Očeta smemo torej vse upati in pričakovati; Njegova roka ni prikrajšana in Njegova milost ni nehala. „Gospod je blizo vsem, ki nanj zaupajo.“

II. Od svoje strani glejmo, da ne bomo iz lastnega zadolženja nevredni Njegove pomoči, in da bomo pridno in vestno z njo sodelovali; On, ki nas je vstvaril brez nas, nas ne bo osrečil brez nas, t. j. brez našega truda in sodelovanja. Ako se pa Njega zvesto deržimo, On nas, svojih zvestih otrok, ne bo zapustil ter pozabil, in ako bi nas Njegova roka tudi resno zadela, bo to le v zaslužen kazni ali v večji zasluženji; kajti: „njim, ki Boga ljubijo, vse reči v dobro služijo.“ Ako tako ravnamo, se nam tudi prihodnosti ni bati, in tudi novo leto bo za nas neposrednje ali saj posrednje srečno.

Ako se od tega splošnega pregleda ozremo na rokodelsko družbo posebej, se sme minulo leto tudi imenovati vgodno, v nekem oziru izredno srečno.

1.) Družbeni stan je vgoden in terden že zato, ker je družba katoliška, toraj stoji na nepremakljivi skali vzlic vsem nezgodam, in se je skozi 31—32 let globoko vkoreninila in postala košato drevo, katero je v teku toliko let prineslo obilno sadú in si pridobilo slavno ime. Skozi vsa leta so se trudili družbini predniki, učitelji in dobniki, za vsestranski družbini blagor, so si prizadevali in trudili za potrebno podučevanje in razve-

seljevanje; in zares je padlo dobro seme tudi v dobra serca in rodilo zaželjeni sad družbenikom. Tega priče so ne le sedanji družbini udje, tudi marsikter mojster, doma ali drugod, se še z veseljem spominja lepih naukov, ki jih je tu prejel in prijetnih veselic, katerih se je vdeleževal. Tako je društvo res podobno košatemu drevesu, katero od leta do leta lepši cvete in več sadú rodi, družbenikom v čast in korist, prednikom v čisto veselje. Zato gre za Bogom nar večji hvala predsedništvu in učiteljem, ki se iz čistega namena trudijo za družbini blagor in napredek, kateri jim je na tem svetu nar lepše plačilo za ves trud.

2.) Zlasti je bilo minulo leto za družbo izredno veselo in srečno, ker se je z Božjo in dobrotnikov pomočjo začela zidati in se je tudi pod streho spravila nova lastna hiša, rokodelski dom; ljubo doma, kdor ga ima! Prav potreben je družbi tak lastni dom, da se mora ložej in prostej vse vrediti za razne družbine namene. Zato so ga družbeniki in predniki tako močno želeli; zato se je kazala tolika navdušenost in radost, ko se je 16. majnika po ml. knezoškofu slovesno vkladal in blagoslovil vogelni kamen vpricho naj viših načelnikov našega mesta. V tem oziru ostane leto 1886 z zlatimi čerkami zapisano v kroniki rokodelske družbe; in svesti smo si, da po pravici!

3.) Posebno veselje je r. družbo doletelo poslednji čas, ker je dobila novo mlado sestrico, rok. družbo v Novem mestu, da bodo tudi tamošnji rokodelci imeli lepo priložnost se izobraževati in razveseljevati. Bog ohrani mlado družbo zdravo in krepko! starejša sestra, ljublj. družba, ji bo v pravi ljubezni rada pomagala po svoji moči. Tako ima zdaj naša družba dve nadepolni sestrici, na levo in na desno, ter upa v vgodnem času še družih, kakoršne bi bile potrebne po raznih mestih.

Ker je bilo pa minulo leto za r. družbo tako srečno, imamo sladko upanje in terdno svest, da bo tudi za novo leto enako srečno in sicer:

- a) Upamo, da družba danes zadnjikrat tukaj obhaja svojo božičnico in novo leto. S pomočjo božjo bo srečno osnovana lastna hiša letos doveršena in se bo sklepni kamen slovesno vložil z enakim veseljem, kakor se je minulo leto temeljni kamen; vsm bo prav iz serca donela zahvaljna pesem; prav vesela bo selitev iz tesnih starih prostorov v lastni dom, kjer se bo začelo živahneje življenje in gibanje, družijoče koristno mičnemu.
- b) Brez prederznosti se sme za novo leto sreča napovedovati verli družbi, ako se bo zvesto ravnala po svojem družbinem glasilu, ki se glasi: vera in čednost, pridnost in delavnost, zloga in ljubezen, veselje in kratkočas. Pervič pravim: vera, saj se družba imenuje katoliška, in edino katoliška vera je prava in zveličavna, ki kaže pravo pot in pelje v zveličanje; le ona je postavljena na skalo sv. Petra, za čigar vero je Kristus molil, in je toraj tako gotovo resnična in zveličavna, kakor gotovo je Kristus resnica in življenje. Z vero je sklenjena čednost, zlati sad sv. vere, ki ima le po nji svoj čeznatorni značaj in zasluženje. — Druga točka je delavnost in pridnost; saj se že imenuje rokodelska družba; za delo je vstvarjen vsak človek, kakor tič za letanje; le različno je delo po različnosti stanu; pri slehernem delu pa je pridnost potrebna, in le v tem pomenu bo veljal stari pregovor, da ima rokodelstvo zlato dno, ter ga bo spremljal tudi božji blagoslov. Tretjič sem imenoval zlogo in ljubezen. Ze pomen družbe tirja zlogo in edinost, sicer bi bil razkol; le v zlogi, z združeno močjo je mogoče doseči družbine namene, katerim posamezni ni kos;

kajti zloga jači, nezloga tlači; le v zložni družbi je prijetno: kako dobro in prijetno je, kjer bratji skupaj prebivajo! Vez in duša te zloge pa je ljubezen, in sicer prava kerščanska ljubezen, cvet in sad sv. vere; tudi o ljubezni velja, kar piše sv. apostelj o pobožnosti: „je za vse dobra in ima obljubo tega in prihodnjega življenja.“ Kjer je ljubezen, je življenje in zemeljski raj; kjer je ni, je smert in peklenski zmaj. — Poslednjič sem rekel: veselje in kratkočas. Saj že beseda „evangelij“ pomeni veselo oznanilo, in tudi apostelj piše: „Veselite se, še enkrat rečem, veselite se, toda v Gospodu.“ Rad preneha delavec od dela, da telo počije, tako tudi človek potrebuje razvedrenja, da si duh oddahne; lok vedno napet bi oslabil; zato tudi legenda pripoveduje o sv. apost. Janezu, da se je po trudu in delu z golobčekom kratkočasil. Tudi je drugi namen rok. družbe veseli kratkočas, kateri spet vabi in budi za koristno; oboje se podpira in družji v lepi zlogi.

Po tem družbinem glasilu zvesto ravnajte tudi v novem letu, in ako tudi ne prerok, sem vam porok, da bo tudi novo leto srečno za vsacega in vse. Slehern si bo ohranil dobro vest, ki je boljši od gostije; družba si bo ohranila dobro ime, bo lepo rastle, cvetela in tudi sad obrodila, družbenikom in višim v veselje in čast; dobrotljivi Bog pa bo dal svoj obilen blagoslov, da bomo po srečnem začetku tudi srečno preživeli novo leto, Bogu v čast ter v svojo pravo, časno in večno srečo, katero vsm zbranim serčno želim.

Sv. Martin je ljubljjen patron kmetom, voznikom, vojakom in kraljem.

Karol Veliki dá zidati Božjih hramov v čast sv. Martinu ob Donavi njih osem. V „zakramentarijih,“ pisanih v sedmem in osmem stoletji, pripominja se v versti svetih mučnikov tudi ime sv. Martina, spoznovalca in episkopa.

Bil je sv. Martin češčen v Franciji, kjer je imenovan apostelj Galije, kličejo ga pa v pomoč tudi med Nemci, in ob času sv. Vojteha se je razširilo češčenje njegovo v Čehih (982—997). V Pragi pri stoljni cerkvi sv. Vida počivajo svetinje iz groba svetega Martina v altarji svetomartinske kriptje.

L. 1095 posvetil je Praški škof Kozma z Dobravic „oratorium klaštera Lazanskega,“ v tem molišču na pravi strani je postavil opat Božetek oltar sv. Martina in vložil svetinje škofa Turonskega. Posebno na Ogerskem in Moravskem so slavili že od davnih časov praznik sv. Martina. Ob časi Karola IV je bil praznik sv. Martina zapovedan po vsi Mcravski deželi. Je pa v Olomuški nadškofiji 19 župnijskih hramov v čast sv. Martina, in v diecezi Bernski jih je 15. —

V misalu olomuškem (od l. 1499) obhaja se praznik sv. Martina v višji versti in z oktavo. Po graduvalu sledi zgodovinska povest o sv. Martinu in se glasi tako:

Svetega Martina naj opeva po svetu vesoljna Cerkev katoliška! Ker imena njegovega vsaki krivoverec se boji in beži pred njim.

Da, Panonija se veseli, ker je rodila tako velikega sina. Tudi Italija vriska, ker odgojila je junaka mladčca; in Galija v vsih treh okrajih njegovih zavodov...; bil njej pastir. Vsi skupaj ga kličejo očeta, Turonci pa hranijo telo njegovo. Vse ljudstvo francosko in nemško veselja poskakuje, ker k njim je pripeljal Kristusa Gospada, kazaje plajš svoj.

On je slavljen v krajinah egiptovskih, vedó njega vsi modri gerški, ter spoštujejo ga, ker njega zaslugam nima enakih. Koliko je bolnikov ozdravil, hudih duhov izgnal, in mertvo-udnih poživil. On moli in obudi tri merliče v življenje, prazno vero pogansko iztrebi in pomeče malike v ogenj, da goré k časti Jezusa Kristusa. On opravlja s čistimi rokami najsvetejši Skrivnost (dar sv. maše), in bil je vreden viditi nebeško žarenje. Oči in roke k nebu je dvignil in molil, in se povzdignil nad vse stvari pozemske. Beseda njegova je vedno Jezus Kristus — bil je pravičen in delal je na to, kar služi k pravemu življenju.

Toraj vsi mi Te prosimo, o sv. Martin, da bi uam z neba milost Jezusa Kristusa s priprošnjo svojo vedno pridobival, kakor si nam mnogo čudežev tukaj na svetu skazoval.

V misalu rimskem se čita: Blagi mož, sv. Martin, Turonskega grada škof, odpočine: njega sprejmejo angelji, nadangelji, troni. gospodstva in moči. J. Ž.

Tacega dvoboja pa še ne!

Frančiškan, neki P. Fidel v Parizu, je imel pred nekaj časom iti maševat v eno farnih cerkev. Šel je zamišljen po poti in ni zapazil, da oficir, ki je ravno prišel iz neke kavarne, ga z zaničljivim pogledom méri od glave do nóg. Neprevidoma pa vidi in sliši, da cela povodenj zaničevanj in psovanj se iz ust oficirjevih izliva nadenj, ubozega patra. Ali pater, kteremu se ni pogrešala pogumnost, stopi hladnoserčno pred oficirja in mu reče: „Vi ste me razžalili, jest hočem zadostovanje za to.“ Oficir, ki je precej mislil na dvoboj z mečem ali samokresom, se je vender čudil, da od frančiškana prejme klic na dvoboj, je bil zdajci pripravljen dati zahtevano zadostenje, kajti mislil si je, s tem bom pa hitro opravil.

„Dobro tedaj,“ reče pater, „kakor razžaljeni imam jest pravico orožje določiti; izvolim pa spoved, in drévi Vas pričakujem, da pridete k meni, in bova reč obravnavala.“

Kaj tacega naš bojni junak pač ni pričakoval; toda kot mož poštenovič in ker je vabitev na dvoboj bil sprejél, sprejetega, če tudi čudnega dvoboja ni odbijal; prišel je tedaj odločeni čas v stanovanje duhovnega pastirja. Kako da se je ta dvoboj veršil in kako je iztékel, to — kaj pa da, ostane skrivnost; eno pa je znano in gotovo: naslednji dan je ta vojaški častnik iz rók P. Fidela prejél sv. Obhajilo, in od tistega časa je velik prijatelj frančiškanov. —

Dvoboj je sicer eden naj večih smertnih grehov, pri kterem celo priče v cerkveno kazen zapadejo; — taki dvoboji, kakor je bil ta, so pa že dovoljeni, naj se le velikrat godijo. In če ima kdo zoper ta (spovedni) dvoboj kaj ugovarjati, je znamenje, da ga je prav zelo potreben (najberže za sveto leto ni nič opravil?): toraj ga povabim na dvoboj, h kteremu bodi si patru frančiškanku, ki jih tudi v Ljubljani imamo. Smé pa tudi priti v Šenklaž, ali v drugo cerkev. Eno mu naprej zagotovim: Kesal se ne bo.

Pri jaslicah.

Ak ustna zlata dana bila,
In dan mi jezik bil enak;
Bi pesem mila se razlila,
Razlil z oserčja glas sladak!

Če sreberne imel bi strune,
Čudesno brekat' znal na-njé;
Al mesto srebernih — le-une,
Ki z ust kralátcev se glasé:

Rešenja čudne bi naprave
V občutkih svetih v pesem lil;
In s pevom divnim rajske slave
Rojenčka v jaslicah bi slavil.

A ker so usta zgolj mesena,
Ki s praha v prah se spremené,
Naj spolnjena mi želj bo éna:
Da vredno ljubim Jezus Te!

S. M. Bonavent.

Zvezda.

V opetji zvezdnem luč se je razlila,
Čudesno zvezdogledom je migljala,
God vsem preslaven je oznanovala:
Je rojstvo Sina Božjega odkrila.

Voditeljica zvezda ti si bila,
Ki pot trem Modrim varno si kazala;
Nad zibko Jezuska ljubo obstala,
Da mu zročé primerjena darila.

O sijaj zvezd: rajska tudi meni!
Upiraj v serce moje žarke jasne,
In v nadzvezdišče dušo mikaj, ženi;

Da gledam enkrat trume tam prekrasne,
Ki ni jih najti v združbi tu nobeni,
Ter ž njimi pevam pesmi slavoglasne.

S. M. Bonavent.

Milemu slovenskemu narodu za leto 1887.

Slovenski rod! predragi, serčno mili,
Čuj, kaj želj ti zvesto vdani sin;
Sercé, ki zate bije mi, me sili,
Za novo leto dati ti spomin;
Oj sprejmi ga z enakimi čutili,
Kot ti ga dam iz serca globočin:
Ne glej, kedó je ta, ki ti častita,
V častitanju resnice iši, svita.

Ohrani vero sveto, prečastito
Katoliško, presladki Božji dar,
Katero tvoji dedje zmagovito
Branili so, ko bučal je vihar;
Vihar moslemstva, strašno, grozovito
Stoletja širil je pomòr, požár;
Očetje naši pa so terdno stali:
„Za vero, dom enako v morju skali.“

Enako zmagali so zvito kačo
Pomót, kalvinsko-luterskih nakán;
Volkove v ovčji koži, ki z domačo
Besedo širili so uk neznan;
Očetom vera ni bila v igračo, —
Nje žar sijal je kakor solčni dan;
In vero to, edino vsezmagavno
Imej, moj rod, za dedšino preslavno.

Zaverzi vse, kar ji sramoto dela,
Naj pride tudi od učenih glav;
Ki prostomiselné gojé načela,
In se šopirijo ko pisan pav;
Navzeti zmót in tujega plevéla —
Ne marajo cerkvenih več postav;
Le vári se, — so ljujka med pšenico,
Sercé njihovo merzi luč, resnico.

Čuj, komur vera je deveta briga,
Moj mili rod! ta ni prijatelj tvoj;
Kdor goli národnosti le dar zažiga,
Zavija mraka tesni ga povoj;
Njegova duša kviško se ne dviga,
Nad migljajočih zvezdic gosti broj;
Živali slično se po zemlji plazi,
Brez verske luči po temini gazi.

Kjer vere ni, — moj rod, ni sercu sreče;
Kjer vere ni, — ne vlada stalni mir;
Kjer vere ni, — ljubezni ni goreče,
Kjer vere ni, — je bratovski prepír;
Kjer vere ni, — se milost ne leskeče;
Kjer vere ni, — skopóst je in odír;
Kjer vere ni, — zakonska véz odjenja;
Kjer vere ni, — tam peklo se začénja!

Kjer vere ni, — tam tudi ni zvestobe,
Kjer vere ni, — gre veterijsštvo v cvét;
Kjer vere ni, — rastó zdajalstva gobe,
Kjer vere ni, — gre „mož beseda“ v smét;
Kjer vere ni, — je „národnost“ narobe —
Za cvénk, — za čast, zató, „da vidi svet;“
Le verno serce ljubi svoje brate
Resnično, serčno, nikdar ne za zlate.

Kjer vere ni, — se širi hudobija,
Kjer vere ni, — tam je pobòj in rop;
Kjer vere ni, — slavi se gerdobija,
Kjer vere ni, — vsih čednost je pokòp;
Kjer vere ni, — častí se stara zmija, —
Kjer vere ni, — sledí obup, utop;
Kjer vere ni, — kraljujejo vse strasti,
„Brez vere pa ni moč Bogú dopasti.“

Na verski toraj zvišeni podlagi.
Kar zidaš, zidaj, dragi narod moj!
In tvoji čini bodo lepi, blagi,
Ker blagoslov nebeški bo s teboj;
In ti boš živel, — slóvel v svitli snagi,
Bogú, ljudem bo v čisli zárod tvoj;
Ostal boš zvest premili očetnjavi,
Avstrijski biser boš ostal deržavi.

Ohrani v sercu moj spomin si zvesto,
Očete slavne slavno nasleduj;
Naj vabi te lizún na tujo cesto,
O béži, kar ti govóri ne čuj,
Edino slušaj Kristovo nevesto,
Vesoljno Cerkev, in njen uk spolnuj;
Bo blagor tebi, rajska domovina,
Neskoučna radost tvoja bo lastina.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Francosko. Na Francoskem se vlada in vladni časniki prav posebno zanimajo za Rusijo v škodo sedanje

bolgarske vlade, kar gotovo ni brez pomena in je poléno za kuhinjo. v kateri se kuha velika vojska. —

V Lijonu je nedavno konservativec Lambert de Sainte-Croix pri nekem pogostovanji ali banketu ondodni republikli čudne levite bral. Popisoval je sedanjo republiko tako-le: „Glava zverševalne oblasti je brez močf in veljave; ministri, ki se tako naglo menjajo, da si človek njih imén ne more v spominu ohraniti; razdjana je zbornica z nezmožno večino; lepo - pokorni senat; uprava popolnoma v službi krajnih strančarstev; pravlišstvo v službi politike, brambni red podveržen parlamentarskim skokom; vestna svoboda v okovih, in naučna svoboda zaterta in ob enem uničena tudi srenjska samostojnost; pretresen je stan denarstva z vedno stoječimi izdajki in dolgovi; delavce motijo s praznimi obljubami; na zunaj brez častí: to je republika.“

Pruska vlada neznansko dela za oboroževanje in vojne priprave; le konservativno središče jo nekoliko berzdá v tem oziru, pa tudi le malo. Po drugi strani pa nemški rudečkarji, socijal-demokrati, hudo pihajo in podkurjajo. V Frankobrodu so v kratkem zaperli 30 tacih prekucuhov. — Na Nemškem je take sile snega, da je obćenje močno zadrževano.

V Frankobrodu je odbor za zlato mašo sv. Očeta Leona XIII imel 5. grudna sejo, ktere so se vdeležili tudi vsi pododbori in je bila prav številno obiskana. Predsednik je knez Löwenstein. Tudi gospé imajo odbore v ta namen, in vse kaže, da Nemčija bode prav obilno zastopana pri omenjeni slovesnosti v Rimu.

Anglija v svoji politiki nekako derží z Bulgari proti Rusiji. To bi bilo blagosérčno, ako bi Anglija začela biti pravična tudi Irce; dokler pa tega ni, se mora reči, da angleška kramarica ima dvojno méro.

Iz Rima naznanjajo v London, da se v kratkem prično obravnave, vsled kterih se ima 315 angleških mučencev razglasiti za zveličane. Najprej se ima rešiti vprašanje oziroma na 60 spričevavcev, ki so kri prelili pod trinogom Henrikom VIII, med drugimi so: kardinal Fišer, Tomaž More, Margareta gr. Salisburi, mati kardinala — Pole-a idr.

Rim. (Br. Egidij med blažene.) Zbor svetih obredov je 21. listop. 1886 sklenil in sv. Oče so poterdili, da se smé nadaljevati obravnava zastraen čast. služabnika Božjega br. Egidija Marije od sv. Jožefa s tem namenom, da se prišteje med blažene. Br. Egidij Marija je bil laik manjših bratov neobutih redovnikov ostrejšega reda sv. Petra Alkantarskega. Dekret pravi, da br. Egidij ni bil znamenit s posvetno plemenitostjo, ampak skazoval se je s priprostostjo, s čistostjo serca, z zatajevanjem, z molitvijo in spokornostjo v duhu, s pohlevno in prijetno ljubeznijo do bližnjega, s katero si je prizadeval druge Kristusu pridobivati. V življenji in tudi že po smerti ga je Bog poveličeval z višjimi darovi in s čudeži. Papež Pij IX je že l. 1868 določil, da njegove čednosti so bile junaške; in da dvoje ozdravljenje na klicanje tega častitljivega služabnika Božjega je bilo pravi čudež, to pa so poterdili sedanji sv. oče Leon XIII 21. sveč. 1886. (Po Act. Ord. Min. v Rimu.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Glavni namen molitvenega apostoljstva za mesec prosinec (januar.)

Kardinali sv. rimske cerkve.

21. S. Mojnrad. Azijanski misijoni, ki so v hudi stiski; poterpežljivost mnogim terpečim; več dobrodelnih naprav.

22. *S. Teodolinda*. Spreobrnjenje mohamendanov; redovi v Italiji; vredniki; milost stanovske čistosti.

23. *Marijina zaroka*. Odvernitev zakona z brezverci; več hudo stiskanih družin; bolni na živcih (nervozni.)

24. *S. Timotej*. Duhovni in obhajanci; protizidarsko delo; mnogi surovi, ošabni, brezvestni ljudje; bolni na duhu.

25. *Spreobrnjenje sv. Pavla*. Pogosten sprejem ss. zakramentov, zlasti od možkih; katoliške družbe na Ogerskem in Češkem.

26. *S. Polikarp*. Misijoni v Afriki; zvečerna molitev sv. rožnega venca v družinah; zaželena predstavljena v službi.

27. *S. Janez Zl.* Cerkev na vzhodu; luterani in judje, ki iščejo resnice; bolni posli.

28. *S. Leonid*. Ohranitev domoljubnega mišljenja; zidanja; bolni dobrotniki.

29. *S. Frančišk Sal.* Svetost duhovnikov in semenišča; kerš. skerb za reveže; jetniki.

30. *S. Adelgunda*. Nravne nevarnosti delavk po tovarnah; žalujoče matere in vdove; dobre spovedi.

31. *S. Julij*. (Kakor zadnjič.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva. preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dvé bolni osebi za pomoč. — Neka zmedena zadeva, da bi se vravnala. — Dva bolna gg. duhovna za zdravje na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa. — Nekdo v duhovnih potrebah. — Zgubljena reč, da bi se našla na priprošnje sv. Ant. Pad. — Razne potrebe družinske in duhovnijske. — Mladeneč, da bi se obvaroval pogubne poti.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

23. svečana.

Sv. Janez, puščavnik v Siriji, je silno oistro živel. Prebival je skoraj zmerom pod milim nebom na nekem skalovju. živil se je s suhim kruhom in soljo in nosil je raševno obleko na golem telesu. Njegovi učenci, ki se z njim ob enem praznujejo, so bili sv. *Mojzes*, sv. *Antujoh* in sv. *Antonin*. Živeli so v 5. stoletju.

Sv. Lazar, menih v Carigradu, je bil izučen slikar. Živel je v tisti dobi, ko je na Jutrovem razsajala huda borba zoper češčenje svetih podob. Nekteri so namreč po krivem učili, da se ne smejo častiti svete podobe; toda niso razločevali, da češčenje ne veljá podobi ali sliki sami na sebi, temuč osebi ali skrivnosti, ktera se v podobi ali sliki predstavlja. Ko se tedaj taki krivo-verci nekega dne naleteli na Lazarja, slikajočega sveto podobo, so ga precej zatožili in cesar Teofil mu je dal roko z razbeljenim železom žgati, da Lazar ni mogel več slikati. Umerl je leta 870 na potu v Rim.

Sv. Marta, devica in mučenica, rojena v Astorgi na Španjskem, je morala življenje dati, ker ni hotla malikovati. Po dolgem mučenju so ji slednjič glavo odsekali.

Sv. Milburga, kraljeva hči, sestra svete Mildrede, si je izvolila spokorno samostansko življenje. Z zgledom

svetosti in ljubezni je vse svoje tovaršice vnela k enaki svetosti in popolnamosti, da so v njenem samostanu najlepše čednosti se razcvitale. Umerla je l. 725.

Sv. Peter Damijan, cerkveni učenik, kardinal in škof, je bil sin ubozih starišev, rojen v Raveni leta 988. Po izverstno doveršenih šolah, ko mu je bil odpert ves svet in bi bil lahko slavo vžival med svetom s svojo učenostjo, je raji zapustil nečimurni svet in se podal v samostansko samoto. Izverstne njegove dušne lastnosti so bile vzrok, da se je tedanji papež Štefan X na nj ozerl in ga izvolil si škofa in kardinala v Ostiji. V tej častni in imenitni službi si je veliko prizadeval za vredenje cerkvenih razmér v tedanjih silno zmedenih časih. Ali ni ga dolgo terpelo med svetom; samoto, ki se mu je bila toliko priljubila, je spet poiskal in v njej spisal veliko učenih knjig zoper krivoverce tedanje dobe. Še enkrat je moral samoto zapustiti in na povelje papeževo prevzeti imenitne opravila v prid sv. Cerkve, ktere je tudi vgodno v zadovoljnost papeževo rešil. Umerl je leta 1071.

Sv. Romana, devica, je bila hči mestnega predstojnika Kalpurinja v mestu Lodi na Laškem. Na tistem, da njeni stariši niso za to vedeli, se je dala podučiti v kerščanski veri. Ko bi se bila imela omožiti, je pobegnila k sv. papežu Silvestru, od ktereja je prejela zakrament sv. kersta. Odsihmali je kot puščavnica živela v neki skalnati dupli in delala mnogo čudežev. Leta 324 jo je Bog k sebi poklical.

Listek za raznoterosti.

Raznega cerkvenega blaga, lepih svilnatih izdelkov, bandér, baldahinov itd. iz svoje begate zaloge priporočuje, pa tudi po okoliščinah naročuje in vse ročno in pošteno zveršuje Ana Hofbauer, v Ljubljani, gledališke ulice št. 4.

Duhovni pastir, s sodelovanjem gg. duhovnov pod vredništvom gosp. kateheta Ant. Keržiča, je pričel že IV. letnik. Pervi zvezek obsega pridige vštveno do 4. nedelje po ss. 3 Kraljih. Od novega leta dalje je znanstveni del razširjen za pol pôle in prinaša v prilogi tudi „Pedagiko,“ t. j. nauk o vzgojevanji in podučevanju od gosp. prof. Ant. Zupančiča. Ta tako potrebni nauk utegne v kacih dveh letih biti ves v rokah gg. naročnikov in vsak ima lepo priliko nasproti ga dobro prevdarjati in si ga prilastovati, ker po tej poti se snuje in teče odgoja v ves narod in to je silo važna reč. Začetek tega nauka ima vvod: Kaj je vzgoja in kako je potrebna, ter kaj je naloga, — pa začetek I. Dela: Gojenec sploh; človeško telo in skerb za tisto... „Duhovni pastir“ stane na leto 4 gld.; založništvo in opravišništvo je v „Katol. bukvarni.“ Novi naročniki dobijo posebej brezplačno dosedanje pôle „apologetičnih razgovorov“ dr. Lampeta, ki jih nadaljuje v novem letu.

Naj bode tedaj „Duhovni pastir“ Slovincem prav gorko priporočen.

V Terstu je 29. grud. u. l. umerla blaga gospa Elizabeta Dolinar, vdova r. deželu. svetovalca Dolinarja, ki je bil sin ranjc. bogoslovskega profesorja J. Dolinarja. Verla pobožna družina je daleč znana in spoštovana, bodi toraj tudi ranjca gospa priporočena v molitev in blagi spomin.

Narveči grešnik se zamore še spreobrniti. Véliki sovražnik sv. Cerkve in liberaluh Pavel Bert (r. Bér) je bil iz Pariza od vladnih rudečkarjev poslan na Jutrovo v Tonkin za poglavarja. Tam na tujem je ta hudobnež zopet Boga našel, ki ga je bil domá zgubil. Več listov iz Rima namreč naznanja, da je apostoljski vikar iz

Tonkina prefektu Propagande (kardinalu Simeonu) pisal, da Pavel Bert je po svojih lastnih željah in pri polni zavednosti prejel ss. zakramente za umirajoče. Apostolski vikar msr. Pinaud (r. Pinó) je še tudi pisal, da mu je Bert že poprej večkrat naznanjal, kako močno da obžaluje svoje sovražne početja zoper Cerkev, in pristavil je, da tudi on, kakor njegov patron, zamore še najti pot v Damask. (Op. Nekteri še dvomijo.)

Kina. (V prid sv. Detinstva.) Pater Amadej, iz reda minoritov, piše iz Chen-si-a v Kini to-le: „Veste, koliko pri nas velja ženski otročiček? 100 sapek (kacih 40 vinarjev.) Odkar pogani vedo, da mi otroke sprejemamo, jih ne morijo več, kakor poprej; prinašajo jih k nam, s pogojem, da veste, da jim plačamo 100 sapék. Tako naši evropejski dobrotniki s svojimi milošnjami rešijo pač na tisuče otrok vsako leto, in z njih pomočjo pozneje zopet nove misijone vstanavljamo.“

V katol. družbi je preteklo sredo pričel letošnje govore prečast. gosp. predsednik prošt dr. Ant. Jarc in govoril je prav ginljivo o strašnih mukah ubozih Bošnjakov in Hercegovincev pod gospostvom nezdušnega Turka. Nadaljevali se bodo govori prihodnje sredo. Vabi se k obilnemu obiskanju.

Duhovske spremembe.

V Terzaški škofiji: Čast. g. Josip Janc, kaplan v Rukavcu, prestavljen je v Opatijo; čast. g. Anton Puž, duh. pom. v Kastvi, je prestavljen za kaplana v Rukavac; čast. gosp. Matej Gerškovič, kaplan v Opatiji, postal je administrator izpraznjene župe v Veprincu. — Umerl je č. g. Sironič, vpokojeni župnik v Tervizu.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Tom. Šlibar 1 gld. 90 kr. — Nabirka v Černem Verhu po č. g. Bl. Justinu 7 gld. — Č. g. župnik A. Jamnik 3 gld. 20 kr. — Čast. g. župnik Mat. Jereb 5 gld. — Preč. g. dekan Mat. Kožuh 5 gld. — Č. g. L. Rožman Žabniški 7 gld. — Čast. g. kapl. Jož. Laznik 1 gld. — Čast. g. župnik M. Gogala 10 gld. 40 kr. — Preč. g. župn. N. Podobnik 2 gld. — Čast. g. kurat J. Tomažič 2 gld. — Iz Preserja 2 gld. — Preč. g. m. župnik Bl. Soklič 3 gld. — Neimenovana gospodičina 60 kr. — Č. g. A. R. 2 gld. — Gospa J. Šušteršičeva 10 gld. — Neimen. na Verhniki 1 gld. 90 kr. — Čast. g. župnik Greg. Jakelj 2 gld. — Čast. g. župnik A. Ponikvar 2 gld. — G. K. P. 15 gld.

Za sv. Detinstvo: Preč. g. župn. J. Rozman 10 gld. — Polona 50 kr. — Z Brezovice St. 1 gld. — Izpod Korena 2 gld. 16 kr. — Marjeta in Marija Peterca 1 gld. 20 kr. — Iz Dola po č. g. župn. J. Jarcu 3 gld. — Gospa Zakrajšek 1 gld. — Preč. g. m. župnik J. Rozman 10 gld. — Z Dobrove po čast. g. Jož. Lazniku 17 gld. — S Preserja 6 gld. 60 kr. — Neimenovana 50 kr. — Od sv. Jožefa pri Celji 10 gld. 10 kr. — Iz Žaline po č. g. župniku 7 gld. 36 kr.

Za sveto leto: Iz Križev pri Terž. č. g. župnik z župljani 19 gld. — Iz Mavčič 2 gld. 20 kr. — Homški duhovnjani po čast. gosp. župniku Ant. Lušinu 16 gld. 60 kr. — Stara Loka po preč. g. dek. Mat. Kožuh-zopet 90 gld. — Verhniška fara po preč. g. dekanu 140 gld. — Žuženberk po preč. g. župn. Mih. Tavčarju 84 gld. — Iz Semiča po preč. gosp. dekanu Ant. Aleš-u 77 gld. — Dupljanska fara po čast. g. župniku Tom. Šlibarji 17 gld. 10 kr. — Neka oseba v Kranjski gori

1 gld. 50 kr. — Iz Sorice po čast. gosp. župniku Ant. Jamniku 32 gld. — Sv. Križ pri Litiji po čast. gosp. župniku J. Maroltu 70 gld. — S Štange po č. g. župn. 2 gld. 55 kr. — Mesto Škofja Loka po preč. g. župniku Bl. Sokliču 430 gld. (poslano v škofijo.) — Duhovnja Knežak po čast. g. župniku A. Ponikvarji 20 gld. — Iz Žaljske fare po čast. gosp. župniku L. Urbaniju 5 gld. 10 kr.

Za sv. Očeta: Iz Št. Lamberta 2 gld. po čast. g. župniku. — Iz Št. Vida pri Vip. čast. gosp. kurat Jan. Tomažič 18 gld. — Čast. g. Lovro Rožman 5 gld. — Neimen. na Verhniki 1 gld.

Za pogorelce v Kuteževem: S Preserja čast. gosp. župnik N. Podobnik 5 gld. 20 kr. — Zbirka v Horjulu po čast. g. župniku 3 gld. 40 kr. — Iz Kranjske gore 2 culici obleke. — Štanga po č. g. župniku M. Saje-tu 4 gld. — Iz pušice frančiškanske cerkve v Ljubljani 20 gld. 18 kr.

Za afrikanski misijon: Prečast. gosp. župnik Mih. Tavčar 20 gld. — Izpod Korena 84 kr. — Neimen. na Verhniki 1 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: K. Vodnik 52 kr. — Iz Preserja 1 gld. — Neimen. na Verhniki 2 gld. — Iz Žaljske fare po čast. g. župniku L. Urbaniju 9 gld. 75 kr.

Za bratovščino S. R. Telesa: Neimenovana 50 kr. — **Za najpotrebniši misijone:** Preč. g. župn. M. Tavčar 25 gld. — S Tersta 2 gld. — K. Pogačar 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalumu: Iz Sorice 2 gld. 20 kr.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Preč. g. župnik M. Tavčar 10 gld. — Neimen. na Verhniki 1 gld. 50 kr.

Za bratovščino sv. Leopolda: Preč. g. župnik Mih. Tavčar 5 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: G. Fr. Omejje 1 gld. 50 kr.

Za cerkev v Solunu: Od sv. Jožefa pri Celji 3 gld. **Za misijon v Bulgariji:** Od sv. Jožefa pri Celji 5 gld. 40 kr. in 1 vel. tolar.

Za misijone: Čast. g. Lovro Rožman 3 gld.

Za Vinc. družbo: Neimenovana 50 kr.

Za Marijanišče: I. V. 30 kr.

Za Elizabetišče: I. V. 30 kr.

Za katol. misijon g. Gatt-a v Gazi (v Sveti deželi.) Od sv. Lenarta č. g. duh. pastir 8 gld.

Za misijon v Saloniku: Po č. oo. lazaristih 5 gld.

Za Don-Boskov misijon v Torinu: Kat. Vidic 1 gld.

Za Pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Idrije 4 gld. — Iz Žaline po čast. gosp. župniku 8 gld. 40 kr.

Za bratovščino N. lj. Gospé: Neimen. 39 kr.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Fara Krašnja po č. g. župn. Al. Rožiču 7 gld. — Iz Predoselj 16 gld. — Magdalena Bleiweis 1 gld. — Marija Dolar 1 gld. — Marija Mandič 1 gld. — Po č. gg. Uršularicah 20 gld. 93 kr. — Iz Kranja po čast. g. Jan. Gerčarji 47 gld. 10 kr. — Grofinja Sofija Aversperg 6 gld. — Uršula Fabijan 50 kr. — Iz Dola po č. g. župn. Jern. Jarc-u 6 gld. — Iz Preserja 1 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. dek. Kr: Oddali naroč. založ. Tako tudi več družih. — G. Jož. B. v Šk.: Naročnina oddali založništvu. — G. M. G. v St. O.: Naročnina oddana; za velikodušno pomoč: Bog plati 1000krat! Serčen pozdrav.